

на софрата! Но всѣки да има пиперъ въвъ ржката. И скришомъ отъ баба въ носа ще си сложи...

— Оле, тѣй ще може! — прекъсна го Гана. — Добре че се сѣти!

— Работата стана! — поде пакъ речъ Данчо. — Вие си мълчете! Гората е наша. Патиланско царство тамъ ще си направимъ. Онуй, що ви рекохъ, добре пригответе!... Ти какво ще кажешъ, бате Патилане?

— Както си намислилъ, нека така стане!

Вечеръта, щомъ мръкна, сложиха софрата. Прикадиха млина. За вечеря седна моята дружина. И най-напредъ Данчо си дигна ржката, смръкна и закиха. Другитѣ следъ него. Кихавица страшна предъ баба избухна. И тя се досѣти, суровачка грабна, почна по ржцетѣ... Суровака всички за Нова година. Но следъ туй пакъ сладко ядохме отъ млина. Не можахме само да